

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 19. oktober 2000**

**i sag C-339/98, Peacock AG mod Hauptzollamt Paderborn
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht
Düsseldorf⁽¹⁾)**

**(»Fælles toldtarif — toldpositioner — tarifiering af netværk-
skort — tarifiering i den kombinerede nomenklatur«)**

(2000/C 372/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentlig-
gjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-339/98, angående en anmodning, som Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Peacock AG mod Hauptzollamt Paderborn, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelse 5 B til kapitel 84 i den fælles toldtarifs kombinerede nomenklatur der er gengivet i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1), som ændret ved bilagene til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2886/89 af 2. august 1989 (EFT L 282, s. 1), Kommissionens forordning (EØF) nr. 2472/90 af 26. juli 1990 (EFT L 247, s. 1), Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991 (EFT L 259, s. 1), Kommissionens forordning (EØF) nr. 2505/92 af 14. juli 1992 (EFT L 267, s. 1), Kommissionens forordning (EØF) nr. 2551/93 af 10. august 1993 (EFT L 241, s. 1) og Kommissionens forordning (EF) nr. 3115/94 af 20. december 1994 (EFT L 345, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Første Afdeling, M. Wathelet, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet, P. Jann og L. Sevón; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19. oktober 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Bestemmelse 5 B til kapitel 84 i den fælles toldtarifs kombinerede nomenklatur, der er gengivet i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, som ændret ved bilagene til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2886/89 af 2. august 1989, Kommissionens forordning (EØF) nr. 2472/90 af 31. juli 1990, Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991, Kommissionens forordning (EØF) nr. 2505/92 af 14. juli 1992, Kommissionens forordning (EØF) nr. 2551/93 af 10. august 1993 og Kommissionens forordning (EF) nr. 3115/94 af 20. december 1994, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke udelukker, at netværksskort, som skal installeres i automatiske databehandlingsmaskiner, skal

tariferes i pos. 8471 i den kombinerede nomenklatur. I perioden juli 1990 til maj 1995 skulle sådanne netværksskort således tariferes i pos. 8471 i den kombinerede nomenklatur som »enheder« til sådanne maskiner.

⁽¹⁾ EFT C 358 af 21.11.1998.

**Sag anlagt den 29. september 2000 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik**

(Sag C-363/00)

(2000/C 372/05)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der 29. september 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 9, 10 og 11 i forordning nr. 1150/2000, da den ikke til Kommissionen har overført et beløb på 1 484 936 000 000 ITL i form af egne indtægter inden for den frist, der er fastsat i artikel 9 og 10 i forordning (EF, Euratom) nr. 94/728/EF⁽¹⁾ om Fællesskabets egne indtægter, og da den har afslået at betale de skyldige morarenter af beløbet efter nævnte forordnings artikel 11.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen finder, at Italien — i strid med forordningen — uretmæssigt havde forsinket overførslen af Fællesskabets egne indtægter, da den på Kommissionens konto kun havde indsat 1 486 594 526 ITL i stedet for 1 486 594 526 ITL den 30. maj 1996 og først havde indsat det manglende beløb den 27. juni 1996.

Følgelig fandt Kommissionens tjenestegrene artikel 11 i forordning nr. 1552/89⁽²⁾ anvendelig, hvilken forudsætter betaling af renter, såfremt en medlemsstat forsinket overfører de egne indtægter til den konto, der føres i Kommissionens navn ved det organ, som er udpeget af den enkelte medlemsstat.

Kommissionen kan ikke acceptere, at medlemsstaterne foretager berigtigelser med tilbagevirkende valør som den, det italienske Ministerium for Statskassen foretog den 27. juni 1996, eftersom kreditering af beløbene med tilbagevirkende valør ikke har mening i et system med rentebærende konti såsom kontoen »egne indtægter«, der føres af Kommissionen, og eftersom man ved at acceptere berigtigelser bogført med tilbagevirkning ville hindre enhver praktisk virkning af pligten til at betale morarenter.

(¹) EFT L 130 af 31.5.2000, s. 1.

(²) EFT L 155 af 7.6.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. september 2000 af Vergabekontrollsenat des Landes Wien (Østrig) i sagen Adolf Truley GmbH mod Bestattung Wien GmbH

(Sag C-373/00)

(2000/C 372/06)

Ved kendelse afsagt den 14. september 2000, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. oktober 2000, har Vergabekontrollsenat des Landes Wien i sagen Adolf Truley GmbH mod Bestattung Wien GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal begrebet »almenhedens behov« i artikel 1, litra b), i Rådets direktiv 93/36/EØF(¹) af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb fortolkes således, at:
 - a) definitionen af »almenhedens behov« skal udledes af medlemsstaternes nationale retsordener?
 - b) den omstændighed, at der efter loven kun påhviler de regionale eller lokale myndigheder en subsidieret forpligtelse, er tilstrækkelig til, at der foreligger et behov hos almenheden?
2. Er det ved fortolkningen af betingelsen om »almenhedens behov, dog ikke på det industrielle eller forretningsmæssige område« i nævnte direktiv 93/36/EØF a) en ufravigelig forudsætning, at der skal foreligge en udviklet konkurrence, eller b) afhænger dette af de faktiske eller de retlige omstændigheder?

3. Er betingelsen i artikel 1, litra b), i nævnte direktiv 93/36/EØF, om at ledelsen af offentligretlige organer skal være underlagt statens henholdsvis en regional eller en lokal myndigheds kontrol, også opfyldt, når der blot er tale om en efterfølgende kontrol som den, der udføres af Kontrollamt der Stadt Wien?

(¹) EFT L 199, s. 1.

Sag anlagt den 11. oktober 2000 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-375/00)

(2000/C 372/07)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 11. oktober 2000 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Roberto Amorosi, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-centret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 75/440/EØF af 16. juni 1975 om kvalitetskrav til overfladevand, som anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne(¹), idet den ikke har udarbejdet en sammenhængende og fuldstændig national aktionsplan og en tidsplan for forbedring af overfladevandets kvalitet som følge af, at der indtil nu ikke er udarbejdet en territorial aktionsplan (eller et program) for regionen Lombardiet, hvorfor Kommissionen er afskåret fra at foretage en tilbundsående undersøgelse af den nævnte nationale, sammenhængende aktionsplan.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har konstateret, at selv om der for visse vandområder er udarbejdet enkeltstående, regionale planer for forbedring af kvaliteten, omfatter planerne ikke alle de vandområder, der er omhandlet i direktiv 75/440/EØF, hvorfor det må antages, at Den Italienske Republik ikke har udarbejdet den sammenhængende plan, der er fastsat i direktivets artikel 4, stk. 2.